

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 600/2017-80

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Dr.ssa Dašou Kopernickou, Chabenecká 3, Banská Bystrica, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 NcC 16/2017 z 27. septembra 2017 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2017 mailom a následne 28. novembra 2017 poštou doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý

zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 NcC 16/2017 z 27. septembra 2017 (ďalej len „namietané uznesenie“ alebo „uznesenie krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že vystupuje v procesnom postavení žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 127/2000 proti žalovanému – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) na základe návrhu z 26. júla 2000, ktorým sa domáha náhrady škody na zdraví, nákladov spojených s liečením a straty na zárobku a dôchodku. Uznesením z 2. decembra 2002 okresný súd dokazovanie vyhlásil za skončené a na podklade záverov znaleckého dokazovania vyhlásil čiastočný rozsudok sp. zn. 18 C 127/02, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľke z titulu bolestného sumu 1 748 400 Sk (58 023 €) a z titulu sťažného spoločenského uplatnenia sumu 1 185 000 Sk (39 334 €). O ostatnej časti uplatneného nároku na priznanie bolestného, ako aj úrokov z omeškania okresný súd rozhodol tak, že ich zamietol. Na základe uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 Co 38/03 z 20. marca 2003 bol predmetný čiastočný rozsudok zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne boli v konaní pred okresným súdom vyhotovené dva ďalšie znalecké posudky, ktoré podľa názoru sťažovateľky nie sú použiteľné ako dôkaz v ďalšom konaní v dôsledku pochybení okresného súdu.

3. *Sťažovateľka ďalej konštatovala, že od pojednávania konaného 23. marca 2016 v poradí štvrtý sudca [REDAKOVANÉ] (od 14. februára 2017) vo veci okrem oslobodenia žalovaného od platenia súdnych poplatkov nevykonal žiadny procesný úkon, a preto podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na postup súdu, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná a zákonnému sudcovi bolo nariadené, aby konal bez zbytočných prietahov. Na pojednávaní uskutočnenom 6. septembra 2017 sťažovateľka nadobudla vážne pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti [REDAKOVANÉ], a preto vzniesla námietku zaujatosti.*

4. Sťažovateľka v sťažnosti obsírne opísala procesný postup okresného súdu, ktorý bezprostredne predchádzal pojednávaniu, ktoré sa konalo 6. septembra 2017, ako aj veľmi podrobne opísala celý priebeh tohto pojednávania, ktoré bolo hlavným dôvodom namietanej zaujatosti zákonného sudcu. Sťažovateľka zastáva názor, že počas predmetného pojednávania „došlo k porušeniu princípu tzv. rovnosti zbraní účastníkov konania, k svojvoľnému a účelovému zasahovaniu do priebehu dokazovania formou zásahu do svedeckých výpovedí, k manipuláciám s týmito výpoveďami, k subjektívnemu a účelovému premietnutiu týchto výpovedí do zápisnice z pojednávania a taktiež k nezaznamenaniam relevantných okolností, ktoré počas dokazovania vyšli najavo a ktoré sú z hľadiska posudzovaného sporu podstatné pre objektívne vyhodnotenie dôkazov, k manipulácii znalca ustanoveného predošlým sudcom, ku kladeniu právnych otázok znalcom, ako aj svedkom, k pripusteniu nezákonných dôkazných prostriedkov, a to v súvislosti s výsluchom svedka [REDAKOVANÉ] - zamestnanca žalovanej nemocnice, ktorý bol priamo na pojednávaní požiadaný aj o podanie odborného vyjadrenia...

... Podstata vznesenej námietky teda spočívala v nezákonnom a svojvoľnom postupe sudcu odvolávajúc sa na konštantnú judikatúru Ústavného súdu v zmysle ktorej zákon síce vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z pojednávania a rozhodovania sporu boli okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu v konaní o pojednávanom spore, avšak zistenia, na základe ktorých je možné objektívne pochybovať o nezaujatosti namietaného sudcu, môžu byť vyvolané tiež tým, že sa sudca dopusti viacerých závažných procesných pochybení, ktoré by poškodzovali niektorého účastníka.“

5. Krajský súd namietaným uznesením rozhodol, že zákonný sudca [REDAKOVANÉ] z pojednávania a rozhodovania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 127/2000 vylúčený nie je, pretože skutočnosti, na ktoré sťažovateľka poukazuje, nie sú spôsobilé vyvolať čo i len pochybnosť o jeho nezaujatosti. Sťažovateľka namietané uznesenie považuje za zmätočné, nezrozumiteľné a protirečivé, pretože „krajský súd pri formulácii skutkových a právnych záverov vychádzal z vyjadrenia žalovaného a vyjadrenia [REDAKOVANÉ], ktoré z neznámych dôvodov zabezpečil z vlastnej iniciatívy namietaný sudca, a ktoré z rovnako neznámych dôvodov jednak nebolo prítomné v spise v čase nahliadania dňa 04.10.2017 a jednak nebolo doručené sťažovateľke ani počas konania

o námiatke, ani neskôr spolu s napadnutým rozhodnutím. Aj z dôvodu, že z odôvodnenia štruktúrovaného v 15 bodoch nebolo miestami zrejmé, ktorá jeho časť je len púha citácia podaných resp. zabezpečených vyjadrení a v ktorej časti je možné uvažovať o vlastných úvahách krajského súdu a vlastnej rozhodovacej činnosti, na podklade ktorých súd prijal závery...“.

6. Sťažovateľka podáva sťažnosť pre porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä z dôvodu, že na pojednávaní konanom 6. septembra 2017 zákonný sudca konal v rozpore s procesnými zásadami a ústavnoprocenými princípmi.

7. Krajský súd sa podľa sťažovateľky pri odôvodnení svojho rozhodnutia nevyлúčiť sudcu z pojednávania a rozhodovania veci posúdeniu jasne, zreteľne a výstižne naformulovanej podstate námiatky s poukazom na konkrétne skutočnosti, ktoré jednoznačne vyplývali jednak zo zvukového záznamu, ako aj zo zápisnice, účelovo vyhol. Pokiaľ by krajský súd dôsledne vyhodnotil všetky relevantné skutočnosti jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, neodignoroval obsah podanej námiatky a neskúmal irelevantné skutočnosti, jednoznačne by v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ústavného súdu, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva dospel k záveru, že zákonný sudca mal byť vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 127/2000.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie, odložil vykonateľnosť namietaného uznesenia krajského súdu a po vykonanom dokazovaní rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu

v konaní sp. zn. 17NcC/16/2017 a uznesením v ňom prijatom zo dňa 27.09.2017 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.09.2017, sp. zn. 17NcC/16/2017 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu Banská Bystrica vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinnú uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 Eur na účet jej právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v dôsledku toho,

že krajský súd nesprávne rozhodol o nevyhlúčení zákonného sudcu z prerokovania a rozhodnutia v uvedenej veci na okresnom súde.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkom v konaní a stranám sporu v ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

16. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

17. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci neustranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je v Civilnom sporovom poriadku (ďalej aj „CSP“) garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 49 až § 55 CSP).

18. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom.

19. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

20. Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 až § 53 CSP pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04).

21. Na tomto mieste ústavný súd odkazuje (a plne sa stotožňuje) na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmavania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, je povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“*

22. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011, v ktorých sa okrem iných uvádza: *„Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“*

23. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého možno odvolanie odôvodniť aj tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípadne (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania podľa § 420 písm. e) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 420 písm. f) CSP ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (pozri napr. II. ÚS 595/2013, IV. ÚS 26/04, ale aj m. m. II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03).

24. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením rozhodol zjavne neodôvodnene a arbitrárne a vo veci samej v konaní pred okresným súdom rozhoduje sudca, ktorý mal byť z dôvodu existencie objektívnych pochybností o jeho nezaujatosti z rozhodovania vylúčený, potom sa jej sťažnosť podaná ústavnému súdu javí ako predčasná, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi môže sťažovateľka postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetnom konaní existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd, povelaný na poskytnutie ochrany právam sťažovateľky. Namietané uznesenie krajského súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľky len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre neho a tento negatívny dôsledok by sa musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010).

25. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ktorá sa v ostatnom období pri preskúmaní rozhodnutí všeobecných súdov týkajúcich sa rozhodovania o námietkach zaujatosti prikláňa k názoru, podľa ktorého by takýto postup predchádzal právomoc všeobecných súdov, napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 165/2015 z 18. marca 2015, II. ÚS 313/2016 zo 14. apríla 2016, II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016, II. ÚS 802/2016 z 27. októbra 2016 (porovnaj napr. II. ÚS 342/2014, III. ÚS 187/2015, III. ÚS 320/2015, II. ÚS 619/2015, I. ÚS 167/2016, I. ÚS 410/2016, I. ÚS 507/2016, III. ÚS 414/2017, III. ÚS 32/2017).

26. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

27. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

28. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva tiež vyplýva, že konanie o námietke zaujatosti nezávislé na konaní, v ktorom bola námietka uplatnená, sa týka predovšetkým procesných práv účastníka konania a netýka sa civilných práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď konanie o námietke zaujatosti môže mať vplyv na konanie vo veci samej, ide o nedostatočné spojenie a vzdialené následky, aby mohol čl. 6 ods. 1 dohovoru vstúpiť do hry, a preto je čl. 6 ods. 1 dohovoru na takéto konanie neaplikovateľný (pozri *Ovcharenko proti Ukrajine*, rozhodnutie z 20. 10. 2009, č. 26362/02, *Schreiber and Boetsch, v. Francúzsko*, č. 58751/00, rozhodnutie o prijateľnosti z 11. 12. 2003 a tiež *Mianiovicz, v. Nemecko*, č. 37111/04, 55440/07, 55443/07,

rozhodnutie o prijateľnosti z 19. 5. 2009, oddiel 1a), teda sťažnosť v tejto časti je aj zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017